

מסכת עבודה זרה דף סד: Rabbi Avraham Meisels

דברים פרק י"ד פסוק כא See Rashi
רמב"ם הלכות עובדת כוכבים פרק י הלכה ו'
רמב"ם הלכות איסורי באיה פרק יד ההלכה ז
the last piece גר"ז על הרמב"ם בסוף הספר
הדרת גאוני (FYI הדר"ג means)

it's just an expression of respect to the one he's writing this letter to

ן אין כל הדברים האלו אמורים
אלא בזמן שגלו ישראל לבין העובדי כוכבים או שיד
עכו"ם תקיפה על ישראל אבל בזמן שיד ישראל תקיפה
עליהם אסור לנו להניח עובדי
כוכבים בינינו. *ואפילו יושב ישיבת
עראי או עובר ממקום למקום
בסחורה לא יעבור בארצנו אלא עד
שיקבל עליו שבע מצות שנצטוו

השנת הראב"ד
*ואפילו יושב ישיבת עראי
או עובר ממקום למקום
בסחורה לא יעבור בארצנו. א"א זאת לא מלאנו ולא שמענו מעולם והפסוק שהוא מביא
בו' אומות הוא ואפילו לדבריו יסופה כתיב בהו ולא העבריה:

בני נח שנאמר לא ישבו בארצך יאפילו לפי שעה. ואם קבל עליו שבע מצות הרי זה
גר תושב. ואין מקבלין גר תושב אלא בזמן שהיובל נהוג
*אבל שלא בזמן היובל אין מקבלין אלא גר צדק בלבד:

השנת הראב"ד
*אבל שלא בזמן היובל אין מקבלין אלא גר צדק בלבד. א"א אי מי משום לו נישכת האקן:

ג הסמ"ג כתב בהראשית וז"ל לאין מ"ז מ"ט:

אין
:ן אי זה הוא יגר תושב זה עכו"ם שקיבל עליו שלא יעבור כו"ם עם שאר המצות שנצטוו
בני נח ולא מל ולא טבל ה"ו מקבלין אותו והוא מחסידי אומות העולם. ולמה נקרא שמו תושב לפי שמוותר לנו להושיבו בינינו
בארץ ישראל כמו שביארנו בהלכות עכו"ם:

Continue
below גר"ז

the last piece גר"ז על הרמב"ם בסוף הספר

משיב הדריג פענין גר תושב ולא דמיא קבלתו לגירות של
גר דקם שנעשה עייז ישראל ונתחייב צממא חבל
הכא כרי גם קודם קבלה מחויב הוא דזי מלוא וברי הוא
לאחר קבלה כמו קודם קבלה, צודאי הדבר כן הוא דלענין
חיוב מלוא לא נתחדש עייז קבלתו שום דבר, ולא ניתוספו
עליו שום חיובים על כל זייג דעלמא. אבל מה שחופיף הדריג

עוד דנמלא שכל דינו של גר תושב אינו חלל ציחם נישיתתו
דיניו צארין, ז"א שצנוגע להגר תושב צעמנו לא נתחדש עייז
קבלתו דבר וכל עמנו ומכוחו של גר תושב הוא רק ציחם
לישראל כמו להשיבו צארין וכדומה, ועייז הוא דלאמר כל
הדין דאין גר תושב נובח חלל צומן שחיובל נובח, עייז חמה
אינו, דכלא כרצו דיניס יש שאין לבס שום שייכות לישאל
וכס נובגים רק ציגיה נלצד ולא צייג, דייג שברג צשווג
נכרג וגי"ת גולה, וכן לענין הדין דקנאים פוגעין בו מצואר
צרמזים דאינו נובח, ועוד רבות כאלה, כרי דהקבלה
שנעשה על ידכ לגיית חדש דיניס גם לענין כגיית צעמנו,
דחחורה חלקה צין גיית לציג. ולמנמס כן דאס יחזור מקבלתו
צודאי ורי דינו כציג דעלמא, דצנופו לא נתחדש דבר רק
הכל צשציל קבלתו, חבל כל זמן שחור עומד בקבלתו כרי
החורה נחכה לו דיניס וחלקה צינו וצין צייג סתמא. ולפי"ז
גם כך דינא דאין גיית נובח חלל צומן שחיובל נובח הוא
גי"כ לענין על הדיניס שגיית חלוק צבן משאר צייג, דלעשה
הרמזים עוקר הדין הוא דצשעה שאין חיובל נובח אין
מקבלין, וממילא דריג צייג דעלמא, ועייז צמימ ככלי איצורי
ציגה שפכז גיי"כ פשוט כן ציעת הרמזים, חולס דעת
הראש"ד לחורה צוכ דרק לענין דיניס מיוחדים הוא דחלו
צומן שחיובל נובח, אבל ציעת הרמזים כמעט פשוטה ומפורשת
כרי"ל

והנה כפשיג מדברי יודידי הוקשה לו כל עיקר כך מילתא
דקבלה זו מה היא, כיון דכבר מחויב ועומד הוא
בה, חולס נראה שאין זה קשה כלל, דכרי דברי הרמזים
מצואר דנממו משה מפי הצנורה לכוף חס כל צאי עולם
לקבל עליהם שבע מצות שנצטוו צייז חלל לא יקבל יכרג, כרי
דלעייג דביז מלוא עוד נלעוו מימות חדכי"ר ונת, חבל לאחר
מיית נתחדש דין גם חלל חוכייע שלל די צוכ שאין עוצרין
על כזי מלוא רק לרייבים קבלה חלל וכו' יכרג, חכ דין
שנתחדש על חוכייע צעממא משעת מיית חליך, וגם צכלי י"ח
שם לענין זה שחסידי חוכייע יש לכן חלק לעוכייע כחז כל
המקבל שבע מצות וחסר לעשותן, כרי דלל די צוכ שחסר
לעשותן רק לריך גם קבלה חלל וכו' לעשותן צלל קבלה אינו
צכלל חסידי חוכייע, וגם הקבלה לרייבה לביית שיקיים אותן
צשציל שכן כחוצין צחורה עייז מרטי"ה כמצואר דברי
הרמזים שם, שכל זה דברים מחודשים שנתחדשו משעת מיית
וחליך על חוכייע צעממא. ועייז צריעצי"ל מכות דף טי שכתב
חי"ל גר תושב הוא שקבל צייג של ישראל לקיים זי מלוא
שנצטוו צייז ורי וקין שקבלן צייג הוא נקרא צייז מלוא חלו
מלוא ועושה ורי וציג הוא שלא קבלן צייג חלל דקים לן
שמקיים אותן מעמנו וכו' דון צבס כמי שאינו מלוא
ועושה מדכתיב עמד וימודד ארץ רחב ויתר גויס כדליחא
צייג ועייז פכ"ל, כרי לכדי"א חכ שצרייכין קבלה על כזי
מלוא שנצטוו עליהן הוא מדיניס שנתחדשו צשעה מיית וכו'ו
נכלל צכך דרחב ויתר גויס דלמנין צייג דף לי"ח דעמד
וכתיבין לבס שיתשצו פאין מלואים ועושים וחסר הוא יסוד
הדין דלרייכין קבלה עליהן, וכיי"ה צרמזין שם, וביינו כמש"כ.
דברי הרמזים צכלי מלכיס שצבי"א דריג שכתב חלל ורי
בישראל לכל דבר או יכרג, תמוכים מלוד מלוד, דכרי
הסם כדר הוא ישראל גמור לכל דיניו, ומס צינו לשאר ישראל.
ואם רי"ל שנתחייב מיחא צשציל חכס דבר מאי קמיל וחסר
דין נלמר צבה, סוף דבר דברי הרמזים תמוכים מלוד ואין
לבס שום מוצן לכחורה.